

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	7012200636
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200636.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Eriky Čanadyovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: P. G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., J., zastúpeného JUDr. Františkom Hadušovským, advokátom so sídlom Akademika Hronca č. 3, Rožňava, proti žalovanému: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska č. 4, Bratislava, zastúpená JUDr. Eva Bušová, advokátka so sídlom Tobrucká 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 790/12 zo dňa 13. januára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/13/2012-50 zo dňa 12. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/13/2012-50 zo dňa 12. septembra 2013, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach v súlade s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, v ktorom sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia, ktorým žalovaný správny orgán podľa § 71 ods. 2 písm. b/ a § 3 ods. 4 zákona 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní („živnostenský zákon“) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) nezapísal žalobcu do zoznamu advokátskych koncipientov vedeného Slovenskou advokátskou komorou z dôvodu, že nie je možné nad všetky pochybnosti prijať záver, že na žalobcu je možné hľadiť ako na osobu spoločensky bezúhonnú, ktorá je oprávnená vykonávať činnosť advokátskeho koncipienta.

Z predloženého administratívneho spisu, ktorý predložil žalovaný krajský súd zistil, že žalobca sa dňa 19. júla 2000 spolu s inými osobami dopustil konania, ktoré Okresný súd Košice II, v spojení vedenom pod sp. zn. 6T/548/00 kvalifikoval ako trestný čin nedovolenej výroky a držania omamnej, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa ust. § 9 ods. 2 a § 187 ods. 1 Trestného zákona a za tento trestný čin bol žalobcovi rozsudkom zo dňa 20. marca 2002 uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov a trest

prepadnutia veci - revolver. Ďalej zistil, že žalobca dňa 29. októbra 2001 sa dopustil spolu s inými osobami konania, ktoré bolo kvalifikované Okresným súdom Košice - Okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/154/02 ako pokračujúci trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona v časti skutku súbehu trestnými činmi ublíženia na zdravý podľa ust. § 221 ods. 1 Trestného zákona a výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona spáchanými spolu s ďalšími obžalovanými začo bol žalobca odsúdený na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov a bol mu uložený trest prepadnutia veci. Rozsudkom zo dňa 14. marca 2003 bol podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona zrušený výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 6T/548/00 zo dňa 20. marca 2002. Krajský súd Košice rozsudkom z 30. júla 2003 tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste žalobcu a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý bol podmiennečne odložený z určením skúšobnej doby v trvaní 4 rokov.

Podľa názoru krajského súdu, správny orgán neporušil zákon, keď podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii nezapísal žalobcu do zoznamu advokátskych koncipientov, pretože osoba žalobcu a jeho konanie nedáva záruku, žeby si plnil povinnosti čestne a svedomite tak, ako to vyžaduje zákon. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/29/2012, 2Sžo/6/2011, ako aj na nález Ústavného súdu ÚS I/04 zo dňa 24. februára 2005 a konštatoval, že námietku o nedostatočnom zistení skutkového stavu žalovaným, ktorý je v rozpore s obsahom spisu považuje za irelevantnú pre rozhodovanie veci, lebo má za preukázané odsúdenia žalobcu rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 6T/548/00 zo dňa 20. marca 2002 za spáchanie trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi z uloženým trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu a rozsudkom Okresného súdu Košice - Okolie sp. zn. 2T/154/02 zo dňa 14. marca 2003, rozsudkom ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania trestného činu vydierania v časti skutku v súbehu s trestným činom ublíženia na zdravý a výtržníctva s uloženým nepodmiennečného trestu odňatia slobody, ktorý Krajský súd v Košiciach rozhodnutím 6To/153/03 zo dňa 30. marca 2003 zrušil vo výroku o vinne a treste s tým, že podmiennečne odložil výkon trestu odňatia slobody, s určením skúšobnej doby (krajský súd nesprávne uviedol, že rozsudkom 6To/153/03 bol zrušený napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, nie vo výroku o vinne - poznámka odvolacieho súdu).

Krajský súd dospel k záveru, že správny orgán neporušil zákon keď z dôvodov uvedených v § 3 ods. 4 zákona o advokácii nezapísal žalobcu do zoznamu advokátskych koncipientov vedených žalovaným, pretože osoba žalobcu a jeho konanie nedáva záruku, žeby si plnil advokáta čestne a svedomite tak, ako to vyžaduje zákon. Výslovil právny názor, že žalovaný má oprávnenie v konaní o zápis do zoznamu advokátskych koncipientov skúmať aj zahladené odsúdenie a brať na nich zreteľ a žalovaný pri rozhodovaní o zápise žalobcu konal v medziach svojich právomoci a podľa správnej úvahy s prihliadnutím na povahu a okolnosti trestnej činnosti za ktorú bol žalobca odsúdený hoc sa jedna o zahladené odsúdenia.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie žalobca písomným podaním zo dňa 4. novembra 2003 v ktorom žiadal zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného odvolací súd zruší a vráti žalovanému na ďalšie konanie. V dôvodoch uviedol, že postupom prvostupňového súdu bolo žalobcovi odňaté právo konať pred súdom, keď do dôvodov prvostupňového rozhodnutia krajský súd prevzal závery žalovaného uvedené vo vyjadrení zo dňa 15. augusta 2012 s ktorými sa žalobca mohol oboznámiť až na pojednávaní dňa 12. septembra 2013, i keď bol daný dostatočný priestor na to aby sa so skutočnosťami a tvrdeniami žalovaného oboznámil a na ne reagoval. Poukázal na konanie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/96/2010 zo dňa 20. mája 2010.

Nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého „námietku o zistení skutkového stavu žalovaným, ktorý je v rozpore s obsahom spisu“ považoval prvostupňový súd za irelevantnú pre rozhodnutie vo veci. Opakovane uviedol, že nie je pravdou žeby sa žalobca opakovane dopustil násilných trestných činov, nakoľko bol len jeden krát odsúdený za úmyselný trestný čin a rovnako nie je pravdou, žeby si nezobral ponaučenie z predchádzajúceho rozhodnutia, keďže žalobca sa po rozhodnutí Okresného súdu Košice II zo dňa 20. marca 2002 sp. zn. 6T/548/2000 ktoré bolo jeho prvým odsudzujúcim rozhodnutím nedopustil žiadneho trestného činu. Preto rozhodnutie žalovaného a jeho zdôvodnenie sa v značenej časti zakladá na skutočnostiach ktoré sa nezakladajú na pravde a ktoré mohli do významnej miery ovplyvniť samotný výrok napadnutého rozhodnutia.

Žalobcovi bolo odňaté právo na spravodlivý proces v intenciách práva na riadne odôvodnenie súdneho

rozhodnutia podľa č. 46 ods. 1 Ústavy SR, v rozpore s ktorým postupoval prvostupňový súd práve z dôvodu, že žalobca v podanej žalobe podrobne uvádza, že od jeho odsúdenia uplynulo viac ako 10 rokov, odkedy žije ukázkovým vzorným životom. Týmto skutkovými okolnosťami sa prvostupňový súd nezaoberal, neuviedol do akej miery túto okolnosť považoval za preukázanú, právne významnú, akými úvahami sa pri nej riadil a podobne. Má za to, že prvostupňový súd ako i žalovaný nedostatočne skúmal skutkový stav veci, keď mal za to, že jeho predchádzajúce odsúdenie je spôsobilé spochybniť výkon advokátskeho povolania čestne a svedomite plniť povinnosti advokáta a podľa jeho názoru mal skúmať i to, akým spôsobom žalobca žil za obdobie od odsúdenia a umožniť mu produkovať v tomto smere dôkazy.

Poukazoval na § 3 ods. 3, 4 zákona o advokácii a uviedol, že z doslovného znenia § 3 ods. 3 je nepopierateľné, že žalobca sa podľa tohto ustanovenia považuje za bezúhonného, a na strane druhej podľa § 3 ods. 4 ho už žalovaný za bezúhonného nepovažuje, čo samo o sebe spôsobuje logický a výkladový rozpor. Uvedená právna norma je jasná vo svojom obsahu, ust. 3 ods. 4 je však právne vágne nezákonné a protiústavné, umožňujúce v rámci použitia správnej úvahy absurdné závery. Žalovaný sa nevysporiadal vôbec s otázkou či je vôbec možné, ak raz dôjde k spochybneniu čestnosti a svedomitosti, tento predpoklad konvalidovať.

Poukázal, že práve doba vyše desať rokov od právoplatného odsúdenia predstavuje, „poľahčujúce okolnosti“ pre posúdenie predpokladu povinnosti advokáta konať čestne a svedomite a práve tieto okolnosti, mal žalovaný zohľadniť pri aplikácii správnej úvahy, naviac keď zákon o advokácii má dostatok právnych prostriedkov (§ 56 a nasl. Zákon o advokácii), ktoré je možné aplikovať na mieste, v prípade ak by došlo ku skutočnostiam naplňujúcim žalobcovu disciplinárnu alebo inú zodpovednosť. Dočasu kým žalobca bude mať možnosť uchádzať sa o advokátske skúšky po celú túto dobu, bude pod dohľadom svojho školiťela, ktorý v tomto smere dozerá na jeho činnosť a vie posúdiť jeho morálne predpoklady tak, aby povolanie advokáta vykonával čestne a svedomite.

Najvyšší súd SR (ďalej len „najvyšší súd“, „odvolací súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa §3 zákona 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského zákona (stav k 30. decembru 2012)

(1) Komora zapíše do zoznamu advokátov na písomnú žiadosť do dvoch mesiacov odo dňa jej doručenia toho, kto

f) je bezúhonný

ods. 4 Bezúhonný na účely tohto zákona nie je ani ten, u koho je preukázateľné spochybnené, že bude čestne a svedomite plniť povinnosti advokáta.

§ 62 ods. 1 komora zapíše do zoznamu advokátskych koncipientov na návrh advokáta, verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným do 15 dní toho, kto

písm. c/ je bezúhonný

Predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť postupov a rozhodnutia žalovaného, ktorý odmietol zapísať žalobcu do zoznamu advokátskych koncipientov Slovenskej advokátskej komory, nakoľko skutočnosť, že žalobca v minulosti spáchal trestnú činnosť, spochybňuje predpoklady jeho bezúhonnosti, a to i napriek tomu, že odsúdenie bolo zahladené a od odsúdenia uplynul dlhší čas (viac ako 10 rokov) počas ktorého žije žalobca usporiadaný život.

Najvyšší súd SR preskúmal rozsudok krajského súdu pričom nezistil dôvod na to aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov krajského súdu obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu považuje za vhodné doplniť nasledovné.

Zo zákona o advokácii vyplýva povinnosť Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) zapísať do zoznamu advokátskych koncipientov každého žiadateľa, ktorý splní zákonom stanovené podmienky.

Rovnako však z tohto ustanovenia vyplýva, že posudzovanie jednej z podmienok, bezúhonnosti, je prísne a neobmedzuje sa len na negatívny výpis z registra trestov ako je tomu u väčšiny iných zamestnaní alebo povolaní, pri ktorých sa preukazovane bezúhonnosti taktiež vyžaduje, ale zisťuje sa jednak z odpisu registra trestov a dokonca podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii za nesplnenie podmienky bezúhonnosti postačuje preukázateľné spochybnenie čestného a svedomitého plnenia povinnosti advokáta. A takýmto spochybnením, aj podľa názoru odvolacieho súdu môže byť odsúdenie žiadateľa v minulosti za trestnú činnosť, ktorú spáchal v minulosti.

Z administratívneho spisu a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že podľa prvého záznamu v odpise z registra trestov Okresný súd Košice II rozsudkom 6T 548/00-337 uznal P. za vinného zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby držby omamnej, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania s nimi podľa § 9 ods. 2, § 187 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že spolu so spoluobžalovanými po predchádzajúcej dohode v úmysle zakúpiť alebo odpredať omamné a psychotropné látky dňa 19. júla 2000 okolo 13.30 hod. prišli obžalovaní R.R., J.S. a L.H. z Rožňavy do Košíc a to na motorovom vozidle BMW 525 na čerpaciu stanicu OMV na ul. Moldavskú a na motorovom vozidle značky Octavia obžalovaní G., R.T. a R.J. na čerpaciu stanicu Slovnaft na ul. Moldavskú oproti, po príchode nestotožnenej osoby taxíkom, ktorá bola v kontakte s obžalovaným R. R., obžalovaní R.R. a L.H. prešli na druhú stranu Moldavskej cesty na parkovisko čerpacej stanice Slovnaft, odkiaľ sa po krátkej chvíli obžalovaní R.R., L.H. a neznámy muž vrátili späť na čerpaciu stanicu OMV, kde pri zákroku polície boli zaistení vo vozidle BMW 525 pri vážení metamfetamínu o hmotnosti 69,3 g na elektronickej váhe patriacej L.H. a pri súčasnom zákroku polície boli v motorovom vozidle zn. Octavia nájdené 1 x skladačka s metamfetamínom o hmotnosti 0,01 g, 3 ks vrecúšok s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 0,14 g, plastový obal na vajíčko s 0,06 g meramfetarninu a igelitové vrecúško s obsahom sušiny Cannabis sativa o hmotnosti 0,74 g, pričom vo vozidle našli aj 2 strelné zbrane a to pištoľ Colt Double AECLE 9 mm so zásobníkom so 7 nábojmi a bubnová pištoľ Bohemia, u obžalovaného J.S. bola zaistená plynová pištoľ model 85, kaliber 8 mm a pri motorovom vozidle zn. BMW 525 bola zaistená poplašná samonabíjacia pištoľ zn. Kimar model 92 Auto, kaliber 8 mm. G. bol podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov. Podľa § 55 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona bol uložený trest prepadnutia vecí - revolver značky Alva, model 040, kaliber 9 mm Knall, výrobné číslo 6040018963. pištoľ Colt, model Combat Commander, kaliber 9 mm, P.A.K., výrobné č. 07290140.

Okresný súd Košice - okolie rozsudkom 2T 154/02 zo 14. 3. 2003 uznal G. za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona v časti skutku v súbehu s trestnými činmi ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona. Skutkov sa mal dopustiť tak že spolu so spoluobžalovanými 29. októbra 2001 v popoludňajších hodinách, na osobných motorových vozidlách značiek Mazda a Mercedes prišli z Rožňavy do obce Plešivec, okres Rožňava, za účelom zistenia páchatel'a, predchádzajúcej krádeže vlámaním do osobného motorového vozidla obžalovaného G. kde obžalovaní J.S., G. a R.T. pri čerpacjej stanici v obci Plešivec fyzicky napadli tam prítomného T.B., ktorého obžalovaný J.S. najmenej trikrát udrel dlaňou do oblasti tváre, pod hrozbou ďalšieho fyzického násillia ho prinútili nastúpiť do osobného motorového vozidla Mercedes, ktoré riadil obžalovaný O.B., proti jeho vôli ho odviezli postupne do Gemerskej Panice, Rožňavy, Revúcej a späť do Gemerskej Panice, pričom počas jazdy ho obžalovaný G. viackrát udrel do tváre, všetci obžalovaní sa mu vyhrážali smrťou, zlomením rúk a nôh a prinútili ho, aby mobilným telefónom vylákal na vopred určené miesto v Gemerskej Panici A.K., o ktorom sa domnievali, že vykonal krádež v osobnom motorovom vozidle obžalovaného G., čo poškodený T.B. z obavy o svoj život a zdravie aj urobil. Dňa 29. októbra 2001 po tom, ako T.B. vylákal A.K. na stretnutie Gemerskej Panici, okres Rožňava a keď tento pod zámienkou obchodného jednania sadol do osobného motorového vozidla značky Mazda, v ktorom bol ako šofér obžalovaný R.T., odviezli ho na priecestie pri železničnej stanici v Gemerskej Panici, kde v prítomnosti T.B. ho už čakali všetci obžalovaní a obžalovaný O.B. ho žiadal, aby vydal odcudzené autorádio, pričom následne ho O.B. rukou udrel do tváre, keď spadol na zem, chytil ho za vlasy, ťahal ho smerom ku štátnej ceste, keď sa pokúsil ujsť, prenasledovali ho obžalovaný O.B., obžalovaný G. a obžalovaný R.T., obžalovaný G. ho podkopol, keď spadol na zem, obžalovaný O.B. ho viackrát udrel do tváre, chytil ho

za vlasy, opätovne ho pritiahol k autu, kde mu udrel hlavu o zem, pristúpil mu hlavu k zemi, a niekto z obžalovaných ho kopol do oblasti tváre, vyzvali ho, aby sa priznal k odcudzeniu rádia, všetci z obžalovaných ho najmenej raz udreli rukou alebo kopli, potom mu obžalovaný G. držal ľavú ruku, a obžalovaný D.L. mu baseballovou palicou udrel dvakrát do oblasti predlaktia ľavej ruky a raz do oblasti chrbta, čím mu spôsobili zlomeninu nosa s posunom úlomkov, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy, chrbta, oboch horných končatín, kolien s dobou liečby najmenej tri týždne. Dňa 29. októbra 2001 v popoludňajších hodinách, v Plešivci, na ul. Letnej, vyhrážkami ublíženia na zdraví, nútili T.E. ku priznaniu sa ku krádeži do osobného motorového vozidla značka Mazda, spoločne s T.B. ho priviezli na parkovisko pri štátnej ceste pri obci Vidová, kde oho všetci obžalovaní viackrát udreli do tváre, povalili ho na zem, vyhrážkami ujmu na zdraví a smrťou ho opätovne nútili, aby sa priznal ku krádeži do osobného motorového vozidla obžalovaného G., resp. aby uviedol, kto túto krádež vykonal. pričom obžalovaný D.L. mu zbraňou mieril na krk, prinútil ho otvoriť ústa, hlaveň mu vložil do úst, pričom obžalovaný O.B. mu ďalšou zbraňou mieril na oblasť nohy, vtedy T.E. uviedol meno F.J., ktorý mohol krádež spáchať, na čo ho prinútili nasadnúť do osobného motorového vozidla značky Mercedes. Následne ho odviezli do Rožňavy, kde ho O.B. prinútil mobilným telefónom kontaktovať F.J., pričom o 18.00 hod na sídlisku Juh v Rožňave ho pustil s tým, že do 1 hodiny F.J. nájde a stretnú sa na tom istom mieste, inak ponesie následky. P. bol odsúdený na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a bol mu uložený trest prepadnutia vecí - revolver značky Alva. model 040, kaliber 9 mm Knall, výrobné číslo 6040018963, pištoľ Colt, model Combat Commander, kaliber 9 mm, P.A.K., výrobné Č. 07290140. Podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Košice II. sp. zn. 6T 548/00 zo dňa 20. marca 2002, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce.

Odvolací súd nezistil rozpory v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu a jeho záverov s obsahom administratívneho spisu, z ktorého bolo preukázané, že žalobca bol vyššie citovanými rozhodnutiami súdov právoplatne odsúdený za uvedené trestné činy. Krajský súd Košice v konaní 6To/153/03 rozsudkom zo dňa 30. júla 2003 zrušil vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Košice - Okolie 2T/154/02 zo dňa 14. marca 2003 iba výrok o treste (výrok o vine ostal nedotknutý).

Odvolací súd poukazuje na doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, na ktoré poukázal aj Krajský súd Košice (konanie Najvyššieho súdu SR 5Sžo/29/2012, 2Sžo/6/2011) a uvádza, že podľa jeho názoru nemožno konštatovať rozpor medzi ust. § 3 ods. 3, 4 zákona o advokácii práve z dôvodu, že bezúhonnosť je potrebné aj v posudzovanej veci skúmať v súlade s §3 ods. 4 zákona o advokácii práve vo väzbe na charakter trestnej činnosti, ktorej sa v minulosti žalobca dopustil a za ktorú bol žalobca právoplatne trestným rozsudkom odsúdený, (charakter skutku, okolnosti spáchania skutku, miesto, čas a iné okolnosti, ktoré sa týkajú trestnej činnosti) a to aj keď od spáchania trestnej činnosti žalobcu uplynula doba viac ako 10 rokov.

Práve okolnosti a charakter spáchanej trestnej činnosti žalobcu sú podľa názoru odvolacieho súdu v prípade žalobcu rozhodujúcimi pre vyhodnotenie statusu bezúhonnosti jeho osoby v posudzovanej veci. Na tento postup nemá vplyv skutočnosť, že odsúdenie za trestný čin bolo žalobcovi zahladené. Z trestného hľadiska môže dôjsť len k zahladeniu odsúdenia a tento termín nemožno vykladať s akým si „anulovaním“ celého trestného rozsudku a teda nie „anulovaním“ výroku o vine.

Práve vyhodnotenie konkrétnej trestnej činnosti správnym orgánom malo najpodstatnejší vplyv, aj podľa názoru odvolacieho súdu, pre posúdenie bezúhonnosti žalobcu podľa §3 ods. 4 zákona o advokácii prejednávanej veci. Práve charakter a ďalšie okolnosti spáchania trestnej činnosti tak ako ich popisuje žalovaný v dôvodoch rozhodnutia a duplicitne uvádza aj odvolací súd v tomto rozhodnutí sú východiskom pre vyhodnotenie statusu žalobcu z hľadiska bezúhonnosti, ktorá je definovaná v zákone o advokácii.

Z obsahu administratívneho spisu a z dôvodov rozhodnutia žalovaného bolo jednoznačne preukázané, že žalobca v minulosti spáchal aj násilnú trestnú činnosť. Jednalo sa o úmyselné trestné činy, ktoré majú relevanciu spochybníť, že žalobca si bude v budúcnosti čestne a svedomite plniť povinnosti advokáta. Posúdenie okolností, ktoré uplynuli od spáchania trestnej činnosti do podania žiadosti žalobcu, na ktoré v žalobe a v odvolaní poukazoval, by malo význam a relevanciu iba v prípade, kedy bol žalobca odsúdený za iný úmyselný trestný čin, ktorý by charakterom, spôsobom spáchania nezakladal závažnú

pochybnosť o jeho bezúhonnosti. Samotné trestné konanie ako aj právoplatné rozhodnutie o uznaní osoby vinnej zo spáchania trestného činu a uloženie trestu v mnohých prípadoch má výchovný aspekt práve na osobu páchatel'a ako aj na jeho okolie a spoločnosť ako takú. Tieto závery sú obsahom zásad ukladania trestov upravených v § 34 ods. 1 zákona 300/2005 Z. z.. Odvolací súd nespochybňuje, že osobu žiadateľa o zápis do zoznamu advokátskych koncipientov treba posudzovať komplexne, avšak je potrebné pristupovať ku každej žiadosti z hľadiska jej individuálneho posúdenia, vyhodnotenia charakteru bezúhonnosti žiadateľa v každom jednotlivom prípade osobitne. Odvolací súd dospel k záveru, že charakter v minulosti spáchanej trestnej činnosti žalobcom nemôže, podľa jeho názoru konvalidovať ani viac ako 10 ročný bezúhonný život žalobcu, pokiaľ by aj tieto skutočností boli preukázané práve vo väzbe na charakter a spôsob spáchania a rozsah uvedenej trestnej činnosti. Preto dospel k záveru, že nebolo potrebné doplniť dokazovanie žalovaným o posudzovanie statusu žalobcu, až do podania žiadosti žalobcu. Tento individuálny prístup je potrebné zachovať pri hodnotení každého žiadateľa, ktorý bol v minulosti právoplatne odsúdený za trestný čin a je potrebné vždy vyhodnocovať, či samotný charakter právoplatného odsúdenia je takej intenzity, že nie je potrebné skúmať následný bezúhonný život žiadateľa po právoplatnom odsúdení.

Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že trestná činnosť žalobcu, ktorej sa dopustil v minulosti, spochybňuje predpoklad, že žalobca bude v budúcnosti riadne a svedomite si plniť úlohy advokáta, tak tento záver je správny.

K odvolacej námietke v ktorej žalobca tvrdil, že s vyjadrením žalovaného z 15. augusta 2012 nebol riadne oboznámený a nemal dostatočný časový priestor na prípravu a reakciu na toto vyjadrenie, odvolací súd konštatuje, že sa s obsahom vyjadrenia žalovaného z 15. augusta 2012 oboznámil, žalovaný vo vyjadrení reagoval na obsah žaloby, poukazuje na konkrétnu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR a sumarizuje a vyhodnocuje obsah predložených trestných rozsudkov. Odvolací súd dospel k záveru, že obsah vyjadrenia žalovaného musel byť žalobcovi známy (obsah vyhodnocovaných trestných rozhodnutí trestných rozsudkov) a u žalobcu, ktorý bol v konaní zastúpený advokátom je predpoklad, že je mu známa rozhodovacia činnosť v obdobných veciach Najvyššieho súdu SR, preto tento odvolací dôvod vyhodnotil za nedôvodný, ktorý nemôže spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako i zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

Za uvedených skutkových okolností odvolací súd považuje napadnuté rozhodnutie odporcu vydané na základe riadne zisteného stavu veci správnym orgánom, za súladné so zákonom a dospel k záveru, že postupom krajského súdu pri preskúmaní nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd SR odvolaniu žalobcu nevyhovel, s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/13/2012-50 zo dňa 12. septembra 2013, ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 a contrario O.s.p.. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.